

Ημερολόγιο Ασημάντων (αποσπάσματα) : Η ζωή είναι ωραία (τις διακοπές) με «αρχαίο» ελληνικό μασάζ

Δημήτρης Τζουμάκας

Αποσπάσματα από το Ημερολόγιο Ασημάντων του συγγραφέα Δημήτρη Τζουμάκα. Για σχόλια και παρατηρήσεις μπορείτε να επικοινωνήσετε με τον συγγραφέα στις ηλεκτρονικές διευθύνσεις dtzm@hotmail.com ή kosmos@kosmos.com.au ή με επιστολή στην διεύθυνση Kosmos Newspaper, 654 New Canterbury Road, Hurlstone Park NSW 2193.

* Ο Δημήτρης Τζουμάκας γεννήθηκε στην Αθήνα το 1945. Την περίοδο της δικτατορίας έζησε στο Παρίσι και το 1974 μετανάστευσε στο Σίδνεϊ, όπου έζησε μέχρι το 2006. Διδάκτωρ φιλοσοφίας, εργάστηκε σε εφημερίδες στο Σίδνεϊ και δίδαξε ελληνική και συγκριτική λογοτεχνία στα Πανεπιστήμια Macquarie και New South Wales. Έχει βραβευθεί από το αυστραλιανό υπουργείο πολιτισμού για τα βιβλία του «Χαρούμενο Σίδνεϊ» και «Η γυναίκα με τα αγκάθια στο λαιμό».

Αποκαλυπτική ευρωπαϊκή έρευνα, δείχνει σε ποσοστό κατά πόσο οι κάτοικοι κάθε ευρωπαϊκής χώρας (μέσα και η Τουρκία, λέει η ξεδοντιασμένη αθίγγανος), πιστεύουν στην ύπαρξη ...Κολάσεως. Πρώτοι οι Τούρκοι με ποσοστό περισσότερο από 90%.

1 6.8.22 Βάρκιζα, πρωινό μπάνιο αρ.38 στα λιμανάκια. Στα βράχια πατέρας ανήσυχος με δύο καλλίγραμες κόρες κατεβαίνουν προσπαθώντας να μη χτυπήσουν. Περιμένετε και τον Μιχάλη, λέει ο επικεφαλής πατήρ. Εγώ περιμένω να γδυθούν οι κοπέλες για να εκτιμήσω καλύτερα την κατάσταση με το μπικίνι. Δεν κοιτάζω τα χάλια μου, κοιτάζω τις άλλες ομορφιές. Ο Μιχάλης έρχεται ακόμη πιο προσεκτικός. Έχει διανοητική υστέρηση και μια μεγάλη ουλή στο στήθος. Προσέχετε, λέω. Ε ναι, λέει ο Μιχάλης, είναι λίγο δύσκολο για μένα εδώ, έχω κι εγώ πρόβλημα. Η σκηνή είναι μεγαλειώδης καθώς ο Μιχάλης προσπαθεί να βοηθήσει μία από τις δύο αδελφές του την ώρα που σκοντάφτει και πάει να πέσει στα βράχια κι εγώ δεν είμαι τόσο σβέλτος όσο νομίζω για να πεταχτώ. Αυτά τα ανήμπορα (φαινομενικά) άτομα της υστέρησης έχουν αίσθηση κινδύνου, έχουν αντίληψη και προπάντων: Καλοσύνη ατέλειωτη (που εμείς οι νορμάλ την έχουμε χάσει και σκοτωνόμαστε ποιος θα πρωτοπρόλάβει να πιάνει θέση και να σκοτώσει ο ένας τον άλλο με λείζερ και λόγο αυταρχικό, διχαστικό, συμφυρματικό και φασιστικό εντέλει στα ...κοινωνικά μέσα)

-Διαβάζω στο κινητό τηλέφωνο ένα ποίημα του Κούντερα. Γράφει και ποιήματα ο αισθηματίας συγγραφέας της «Ελαφρότητας του Είναι». Και μάλιστα καλά. Δεν ξέρω χωρίς εσένα να ζω./Τι σημασία έχει που συναντιόμαστε μια φορά στους δύο μήνες ή και λιγότερο./Ερχεσαι για μένα και με ξεκρεμάς σαν κάποιο από το μαγαζί μίσθιο./ Κι εγώ σ' ακολουθώ. Υπάκου, όπως υπάκουα είναι τα πράγματα/ που εκμισθώνονται. Πηγαίνουμε πάντα σε μια μικρή ταβέρνα/στα προάστια, πίνουμε κάνα δύο βότκες κι εγώ ύστερα/ μένω σε εσένα.

Ξεχνώ τον κόσμο, κραυγάζω από ευτυχία,/αλλά εσύ όλο αυτό το διάστημα σκέφτεσαι μόνο/ μη χάσω το τελευταίο τραμ.

Κι εγώ ντύνομαι και φεύγω./Φεύγω και λέω: Να κοιμάσαι μαζί, μαζί να κοιμάσαι (...)

αλλά εσύ μαζί μου ποτέ δεν πρόκειται να κοιμηθείς.

Ο άντρας δύσκολα αποκοιμείται δίπλα σε μια γυναίκα/ Που δεν αισθάνεται γι' αυτήν αγάπη.

Τι να γίνει./Δεν ξέρω χωρίς εσένα να ζω.

Μιλον Κούντερα: Πόθος για ύπνο

Επιστρέφω με το μετρό και τα αλάτια και κατεβαίνω στο σταθμό Λαρίσης για να πάρω τα αγαπημένα μου μουστοκούλουρα από τον Σκλαβερίτη. Μετά αφού περπάτησα όλη τη Λιοσίων (εδώ που περπατούσε μέχρι τα Σεπόλια μετά το τελευταίο κουδούνι όλη η αθηναϊκή ομορφιά : το 9ο γυμνάσιο Θηλέων με τις γαλάζιες και μαύρες ποδιές και τα λευκά γιακαδάκια και στο στήθος κάτι πολύ σφριγηλό και νεανικό), φτάνω τώρα στο ΚΤΕΛ Λιοσίων για να βγάλω εισιτήριο με το αυριανό λεωφορείο, πάλι για Αιδηψό, ενώ ο χρόνος τρέχει εναντίον μου. Στα εκδοτήρια ένας κοκαλιάρης ζητιάνος με σκισμένα ρούχα εκδιώκεται από το σεκιουριτά κάπως άτσαλα και μια εύσωμη τσιγγάνα θα σου πει τη μοίρα σου μόλις με δυο διόντια στο στόμα, κι αυτά χαλασμένα.

Αποκαλυπτική ευρωπαϊκή έρευνα, δείχνει σε ποσοστό κατά πόσο οι κάτοικοι κάθε ευρωπαϊκής χώρας (μέσα και η Τουρκία, λέει η ξεδοντιασμένη αθίγγανος), πιστεύουν στην ύπαρξη ...Κολάσεως. Πρώτοι οι Τούρκοι με ποσοστό περισσότερο από 90%. Έπονται οι Βόσνιοι με 72% από κοντά και οι Ρουμάνοι. Θεοκρατικές κοινωνίες, κοινωνίες της μαγείας του φόβου και του παραμυθιού. Οι μισοί Κύπριοι πιστεύουν στην κόλαση και το 44% των Ελλήνων στην ύπαρξη αυτής. Είμεθα περισσότερο οι άπιστοι, κάτι είναι κι αυτό. Πιο σοβαροί οι Σκανδιναβοί πιστεύουν ελάχιστα σ' αυτό το αφήγημα, 12% οι Σουηδοί, 11% οι Φιλανδοί και 9% οι Δανοί. Θα καείτε στο πυρ το εξώτερον πολιτισμένοι του Βορά με το λευκό σας σέλας. Κι αν λέει ο Μυριβήλης ότι «ακόμη και στην κόλαση συνηθίζει κανείς και ότι μπορεί με τον καιρό να ανάβει το τσιγάρο του στα καζάνια της» (Η ζωή εν τάφω). Θα τσακιστείτε στις χιονοδρομικές πίστες, θα καείτε στο αλκοόλ, θα κοκκαλώσετε από

σιβηρικό παγετώνα.

17.8.22 Αιδηψός μπάνιο αρ.39. Σφυρίζω χαρούμενος. Άλλωστε θα έλθει η Μαρία τον άλλο μήνα από το Σύννευ με τα πιτσιρίκια και θα υπάρχει action. Η ζωή είναι ωραία, ο καιρός είναι ωραίος, όλες οι ψπσταριές, τα μαγέρικα, τα ζυθεσιατόρια εν δράσει, μ'αρέσει ο θερινός κινηματογράφος της λουτρόπολης, δεν ξέρω πότε θα παίξει ταινίες, τον έχουν έτσι του κουτιού, μ'αρέσει ο προφήτης (μετανάστης άρτι αφιχθείς εκ Γερμανίας), ο μισός μες το νερό με βερμούδα, με το ψάθινο καπελάκι λέει τις μαλακίες του ανεβασμένος στον πλησιέστερο ύφαλο του παραλιακού μετώπου, θα μπορούσε να λέω δίπλα του τις δικές μου, απλώς τις μισογράφω, ο Θεός 'είναι μεγάλος, μετανοείτε, τον απασχολεί ο πόλεμος και οι αμαρτίες μας, έχει δίκιο λέει ο Πούτιν θα έλθει εδώ και θα μας κάψει (ο Πούτιν ή ο Θεός;)

-Ας πρόσεχαν οι εμπλεκόμενοι, λέει ένας λουόμενος που θα μπορούσε να ήταν ο Τζουμάκοβιτς, κάποιος γιουχάρει τον Προφήτη και πετάει μια καρπουζόφλουδα, μαζεύω την ψάθα μου και φεύγω σφυρίζοντας το Νέο Κόσμο του Dvorac, σφυρίζω ό,τι μούρχεται: τα φθινοπωρινά φύλλα του Κοσμά, μ'αρέσουν οι οπερέτες «αχ Συνταγματάρχα μου είστε γόνος Χαριτωμένος». Επίσης πιάνω και τα επαναστατικά άσματα πριν το γιγάντιο μουσικά του μεσομεριού «πέσατε αδέλφια μου εσείς» και Μπέλα τσάο μπέλα τσάο (αυτό είναι τραγουδάρα) μ'αρέσουν τα θούρια, τα εμβατήρια, αλλά σφυρίζω και «σου σφυρίζω για να βγεις σου σφυρίζω», «στα σκαλοπάτια ΣΟΥ εγώ σφυρίζω» εννοείται, μετανοείτε όχι ρε, δεν μετανοούμε είμαστε αμετανόητοι, γιατί μας αρέσουν τα εδώδιμα αποικιακά, το γλυκό μαρόν τυλιγμένο σε ασπρόχαρτο, μου αρέσουν τα γλυκά του κουταλιού, η μαστίχα Χίου το ιστορικό υποβρύχιο, οι αφίσες, τα περιθωριακά απεριοδικά, οι δίσκοι των 78 στροφών, μ'αρέσει όταν βγαίνει το μηδέν στη ρουλέτα, όταν κερδίζουν τα αουτσάιντερ, όταν το ποντίκι συλλαμβάνει μια γάτα και την καταπίνει αμάσπη αφού πρώτα παίξει καλά καλά μαζί (έτσι δεν είναι Κανέτι;)